

— Кой си ти и какво искашъ? — попитала стражата.

— Азъ съмъ Странджа чобанъ, приятель на Мурада. Отивамъ му на гости.

Стражата съобщила на султана, кой го търси.

— Пустнете го, — заповѣдалъ султанътъ.

Съ кривака и цедилката на рамо, влѣзналъ Странджа чобанъ въ сарай. Смаяль се овчарътъ отъ всичко онова, което видѣлъ. Дълго се чудилъ той. Най-сетне попиталъ:

— Каки ми, приятелю, тоя сарай отъ баща ти ли го имашъ, или самъ си го правилъ?

— Отъ баща ми е, — отговорилъ Султана.

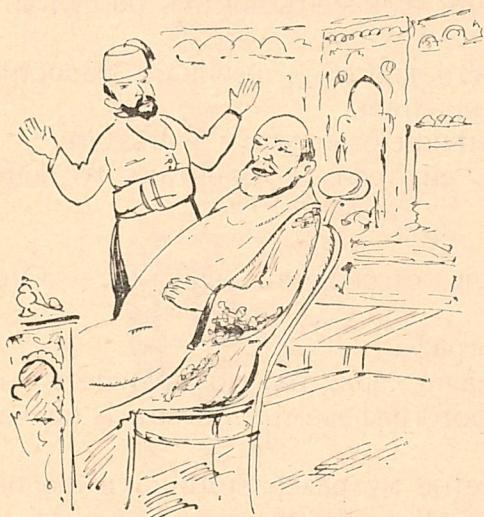
— Хубавъ сарай и наредбата му хубава.

Дълго следъ това си приказвали двамата приятели за туй за онуй. Много нѣща чуль султана, много доволенъ останалъ и отъ сърдце се смѣлъ. Сетне заповѣдалъ да нахранятъ овчара добре, наградилъ го щедро и го изпратилъ.

Веднажъ султана като се разхождалъ изъ столицата си, миналъ край витрината на онзи фотографъ, който снѣлъ овчара. Той видѣлъ портрета на своя приятель, откупилъ го и го закачилъ въ една отъ стантъ си.

* * *

Минали години. Министритъ

на султана се наговорили да го убиятъ. За това тѣ подкупили дворцовия бръснаръ. Дошълъ уречениятъ денъ. Бръснарътъ отишълъ въ двореца. Той се явилъ предъ султана, направилъ обичайния поклонъ, насапунилъ султана и започналъ да заглавжда, както всѣкога, бръснача си. Въ това време, случайно погледа на султана се спрѣлъ на портрета на Странджа чобанъ и

като си спомнилъ за него – разсмѣялъ се. Уплашилъ се бръснарътъ. Той помислилъ, че султана знае намѣрението му, разтреперялъ се и изтѣрвалъ бръснача си.